

ANNIE VAN GANSEWINKEL
**DEZE SCHELP
VERDIENT
EEN KISTJE**

RICHARD VERSCHRAAGEN

DE EENHOORN

‘Je mag best nog een nacht blijven slapen. Dan kun je misschien vandaag wel tot strandpaal negentien komen. Daar zijn prachtige bossen,’ zegt de zus van opa.

‘Ik hou niet van bossen, tante.’

Het klinkt al zo gewoon. Toen ze gisteren aankwam, wist ze niet hoe ze haar moest noemen. Wat was ze nou? Zus van opa, tante en peettante zelfs van mama. ‘Zeg maar tante,’ had tante gezegd. ‘Je kunt ook gewoon bij de zee blijven lopen. Ik vind het wel gezellig als je een dag extra blijft. Het is zo lang geleden dat ik je zag en nu ga je alweer.’

Tante heeft verteld dat mama en papa hier met Veerle waren toen ze nog een baby’tje was.

Veerle kreeg een vreemd gevoel. Mama en papa waren in dit huisje geweest. Met haar.

‘Ze waren dolblij met je,’ zei tante.

Ineens waren er tranen bij Veerle.

Nooit heeft ze blij kunnen zijn met mama en papa. Een baby denkt daar niet over na. En toen ze er wel over kon nadenken, waren mama en papa er niet meer.

Tante hilde ook, tot ze door haar tranen heen lachte naar Veerle. ‘Jouw mama en papa zouden trots op je zijn. Zo groot al, zo sterk en voor het eerst alleen op reis.’

Veerle kon alleen maar knikken.

Nu gaat ze terug. Ze wil opa niet langer alleen laten.

'Jouw opa kan heel goed voor zichzelf zorgen,' zegt tante.

Dat weet Veerle ook wel, maar zij kan opa niet missen. Een beetje zielig vindt ze het wel voor de zus van opa. Ze is lief en ze woont hier maar alleen.

'Ik kom zeker een keertje terug. Dank je wel. Voor alles.'

Ze kijkt naar het armbandje om haar pols en streelt de schelpjes.

Ze wacht stil op de drempel. Wat moet ze nog zeggen? Ze slikt.

'Ga maar. Afscheid nemen leer je beter door het te doen. Eenvoudig wordt het nooit. In onze familie kunnen we dat nu eenmaal niet goed. Je opa en ik kunnen dat niet, jouw mama kon het niet en jij kunt het ook niet.'

'Goed,' zegt Veerle, 'dan ga ik nu. Maar ik kijk niet meer om. Dat doet te veel pijn. Kijk me niet na.'

'Afscheid nemen doet pijn,' zegt tante. 'Maar als je niet meer omkijkt, dan ga je helemaal alleen verder. Daarom kun je beter echt afscheid nemen. Elkaar voor het laatst goed in de ogen kijken.'

Veerle knikt. Ze houden elkaar nog een keer vast. In de ogen van tante ziet Veerle zichzelf en daarachter ook mama.

'Je hebt de ogen van je mama,' heeft tante gisteren meteen gezegd toen ze haar zag.

Die blik van tante gaat met haar mee.

Ze laten elkaar los, kijken, zwaaien.

Veerle zwaait en zwaait tot ze het huisje zelfs niet eens meer kan zien en gaat dan sneller lopen.

Rechts staat strandpaal achttien en daar wacht de wereld op haar. De andere kant uit is strandpaal zestien en verderop, aan

het eind van de dag, het huis van opa. Ze stapt zo stevig door dat ze na een poos even moet gaan zitten. Ze is moe en ze kan makkelijk voor het donker thuis zijn.

Waarom lijkt het of ze opa dagenlang niet heeft gezien? Nooit zal ze bij hem weggaan, dat weet ze nu zeker.

Ze kijkt over de zee. Dezelfde zee als thuis en toch anders.

Ineens voelt ze dat er iemand bij haar komt staan. Eerst schrikt ze, maar dan kijkt ze op in het gezicht van een jongen. Zijn glimlach lijkt op die van opa.

Ze lacht naar hem terug, hij hoeft ook niet bang voor haar te zijn.

Met zijn handen vraagt hij of hij naast haar mag zitten.

Ze geeft een klapje op het zand.

Hij kijkt mee naar de zee. Is het zijn zee?

Ze haalt de schelp van opa uit haar zak.

'Luister maar, dit is mijn zee.'

Eerst bekijkt hij de schelp, hij draait ze rond en rond. Dan luistert hij aandachtig.

'Mooi,' zegt hij. Hij geeft de schelp terug. 'Het is niet jouw zee die je hoort.'

'Jouw zee dan?' Veerle wijst recht vooruit.

Hij schudt zijn hoofd.

'Dat geluid hoor je, omdat je de schelp tegen je oor drukt.'

Niet waar, wil Veerle meteen roepen. Gemeen van hem om dat te zeggen.

Even voelt ze zich binnenin warm worden, zoals gisteren bij het meisje. Ze wil hem met de punten van de schelp op zijn kop slaan.

Tot ze in zijn ogen kijkt. Daar zit geen gemeenheid in.

'Zee of geen zee,' begint ze.

'Het is mooi.' Dat laatste zeggen ze precies tegelijk. Ze schieten in de lach.

'Je mag ze hebben.'

Veerle reikt hem de schelp aan.

Wat doet ze nu? Geeft ze zo het kostbare geschenk van opa weg?

Hij schudt zijn hoofd.

'Je hebt ze nodig tot thuis. Ik heb iets voor jou.'

Uit zijn zak haalt hij een dubbele schelp, wit met een paar lichtblauwe lijntjes.

Ze schudt haar hoofd.

'Veel te mooi.'

'Toe,' dringt hij aan.

Nee. Neem alsjeblieft. Nee.

'We delen hem,' beslist hij. 'Ieder een helft.'

Voorzichtig probeert hij de schelp open te maken. De helften laten los. Allebei buigen ze voorover om in de schelp te kijken, hun hoofden leunen tegen elkaar.

'Ach,' zucht Veerle, 'het weekdiertje zit er nog in, dood.'
Zo mooi is de schelp aan de buitenkant en vanbinnen is er verdriet.
'Verdrietig van binnen, en toch mooi.' De jongen heeft het hardop gezegd.

Hij staat op en loopt naar de vloedlijn. Veerle loopt met hem mee. Een voorzichtig golfje neemt het weekdiertje mee in zee.
De zon schittert op de binnenkant van de schelpdelen.
Stralend neemt ze haar helft aan.

